

ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΑΥΤΟΧΘΟΝΙΣΤΩΝ	ΕΠΙΧΕΙΡΗΜΑΤΑ ΕΤΕΡΟΧΘΟΝΙΣΤΩΝ
Από τους «αυτόχθονες» ξεχώριζαν ο Ρήγας Παλαμήδης, ο Πλαπούτας, ο Κανέλλος Δεληγιάννης, ο Μακρυγιάννης, ο Θεοδωράκης Γρίβας και ο Κορφιωτάκης.	Από τους «ετερόχθονες» ο Κωλέττης, ο Καλλέργης, ο Σίμος, ο Πετσάλης, ο Βελέντζας και ο Αξελός. Μαζί τους πήγε και ο πρωθυπουργός Ανδρέας Μεταξάς.
Δεν κινούμεθα από πνεύμα εκδικήσεως κατ' αυτών, ως το απέδειξεν η παραδειγματική ανοχή των Ελλήνων κατά την λαοσώον ημέραν της 7' Σεπτεμβρίου, αλλά δεν υποφέρομεν να κατέχουν και μετ' αυτήντας δημοσίας θέσεις άνθρωποι ξένοι του αγώνος μας και να παραγκωνίζονται οι εκ της ελευθέρας και μη αγωνισταί, τα τέκνα και οι συγγενείς αυτών. Δεν υποφέρομεν να τρέφονται τοιούτοι κηφήνες εις την κοινωνίαν μας από τους ιδρώτας μας, και οι άνθρωποι του τόπου, οι βασιτάζοντες τα δημόσια βάρη, να λιμώττωσι μετά των οικογενειών των, δεν ανεχόμεθα τέλος πάντων μετά την εθνοσωτήριον μεταβολήν να κατέχουν τας δημοσίας θέσεις άνθρωποι οίτινες επί του ιερού αγώνος, μακράν της πατρίδος μας, εθεωρούσαν με όμμα αναληγσίας την καταστροφήν των πόλεών μας, των περιουσιών μας εν γένει, την αιχμαλωσία των αδελφών μας, τας σφαγάς των πατέρων, των συγγενών και λοιπών ομογενών μας. Ελθόντες δ' ενταύθα μετά την αποκατάστασιν των ελληνικών πραγμάτων ήρπασαν τα πολυτιμότερα δικαιώματά μας, και έγιναν τα τυφλά όργανα του καταχθονίου συστήματος, το οποίον έφερε το Έθνος μας εις το χείλος της αβύσσου. Ρίψατε, ω Πληρεξούσιοι, τα βλέμματά σας εις τας Γραμματείας, τας άλλας της Πρωτευούσης και των επαρχιών αρχάς, και θέλετε ιδεί το πλείστον μέρος της υπαλληλίας συγκείμενον από τους ειρημένους νεήλυδας, εν ω πάμπολλοι υιοί και συγγενείς των αγωνιστών, εγνωσμένης ικανότητας, περιφέρονται εις τα αγκυιάς των Αθηνών και των επαρχιών, περιμένοντες δικαιοσύνην και άρτον δι' αυτούς και τα αναξιοπασχούσας οικογενείας των. Απόσπασμα από επιστολή αυτοχθονιστών στην Εθνοσυνέλευση του 1843-44	«Αλλά είνε αξία ιδιαιτέρας αναγραφής και μνείας η περίφημος αυτή Εθνοσυνέλευσις της τρίτης Σεπτεμβρίου και δι' άλλο αυτής κατόρθωμα, ή μάλλον πραξικόπημα κατά της εθνικής ενότητος του ελληνικού γένους. Τις αγνοεί ότι το νέον ελληνικόν κράτος ιδρύθη διά ποταμών αιμάτων των πανελλήνων, διά των θυσιών πάντων των τμημάτων της ελληνικής πατρίδος; Η Πελοπόννησος, η Στερεά Ελλάς, η Ήπειρος, η Θεσσαλία, η Μακεδονία, η Θράκη, η ελληνική Μικρασία μεθ' απασών των ελληνίδων νήσων προσήνεγκον τον λίθον αυτών προς οικοδομήν του μεγάρου της ελληνικής πολιτείας. Εν αυτή τη Εθνοσυνελεύσει παρήδρευον αντιπρόσωποι πάντων τούτων των τμημάτων του τε ελευθέρου και του αλυτρώτου Ελληνισμού. Και εν τούτοις, κατ' αποφράδα τινά ημέραν [11 Ιαν. 1844], συνεζητείτο εν τη Εθνοσυνελεύσει ταύτη ανόσιος και μιαρά πρότασις, η του χωρισμού των Ελλήνων εις αυτόχθονας και ετερόχθονας, και εξεδίδετο αμέσως το διαβόητον ψήφισμα, δι' ου κατετέμνετο ηθικώς και πνευματικός ο Ελληνισμός. Ο σάρας της διαιρέσεως εισήρχετο εις τον οργανισμόν της ελληνικής φυλής. Πλείστοι των Ελλήνων κατέλειπον το ελεύθερον έδαφός της διά του αίματος αυτών ελευθερωθείσης πατρίδος». Νεοκλής Καζάζης
Μια αντίπαλη εφημερίδα, ο «Ανεξάρτητος», δημοσίευσε ως απάντηση στη δημοσίευση της εφημερίδας «Αιών», μεταξύ άλλων το παρακάτω κείμενο: «Είναι γνωστόν, άθλιε του Αιώνος συντάκτα, ότι ο Αναστάσιος Λιδωρίκης, ως και οι όμοιοι αυτού αγωνισταί της πατρίδος Γρίβας, Κριεζώτης, Μακρυγιάννης και λοιποί δεν είναι σπουδασμένοι ως μερικοί των ηρώων σου· αλλά το έντιμον τούτο δυστύχημά των φέρει τιμήν εις αυτούς και καταδηλοί ότι καθ' ήν εποχήν σύ και οι συνάδελφοί σου εσπουδάσετε την γραμματικήν, οι ένδοξοι ούτοι αγωνισταί εμελέτων τα μέσα διά των οποίων κατέστρεψαν τον επαχθή της Τουρκίας ζυγόν».	Γενικά οι ετερόχθονες θεωρούσαν τους αυτόχθονες αγράμματους και ακατάλληλους για τα δημόσια υπουργήματα. Τον Ιανουάριο του 1844 η εφημερίδα «Αιών» (που υποστήριζε τις απόψεις των ετεροχθόνων) δημοσίευσε άρθρο με το οποίο σάρκαζε την αγραμματοσύνη του αυτοχθονιστή Αν. Λιδωρίκη.

«Οι Έλληνες λοιπόν του Αγώνος, ιδού οι άνθρωποι, προς τους οποίους ανήκει να διανεμηθή κατ' ίση μερίδα η εθνική γη. Οι Έλληνες επολέμησαν διά μόνο σκοπόν του να λείψη η απορρόφησης της γης εκ μέρους ολίγων και η υποχρεωτική δουλεία των πολλών εις τους ολίγους». Εφημερίδα «Χρόνος», 1833 (10 χρόνια νωρίτερα από την κρίση)	«Εν μόνον ήτο το βέβαιον, ότι ολίγον ή πολύ, μικρόν ή μέγα μέρος της από αίματα πλημμυρούσης [ελληνικής] γης ήθελεν μείνει ελεύθερον· αυτό το μέρος έπρεπε να είναι η κοινή πατρίς όλων των επαναστησάντων Ελλήνων, όλων των κατοίκων των επαρχιών εκείνων όσοι εις τον πόλεμον ηγωνίσθησαν, εθυσιάσθησαν, έπαθον, κατεστράφησαν. Ιδού η μεγάλη συνθήκη, η συνδέσασα τας επαναστατήσας ελληνικάς επαρχίας, ιδού το μέγα προς αλλήλους συνάλλαγμα των Ελλήνων γραφέν όχι με μελάνην, αλλά με αίμα. Έτο ένωσις ειλικρινής, ήτο ένωσις αδελφική. Ποίος εις την μακαρίαν εποχήν εκείνην, εποχήν κινδύνων, εποχήν των παθημάτων, αλλά και εποχήν δόξης και ακραιφνούς τότε πατριωτισμού, ποίος ήθελε φροντίσει, ποίος ήθελεν ειπεί ό,τι άλλο παρά κοινή ήθελεν είσθαι η μέλλουσα τύχη των ηνωμένων εκείνων λαών, των αδιαίρετων εκείνων επαρχιών;» Ευστάθιος Σίμος
«Νέοι της Ελλάδος, πρωτόβουλα αστάχια του έθνους, αντιτάξατε εις την λογισματοκρατίαν* τον Αυτοχθονισμόν (...) Μιλείτε και γράφετε θαρρετά τη γλώσσα που εμάθατε από τις βυζάστρες σας, και αυτή η γλώσσα θα σας χειραγωγήσει εις φρονήματα τώντι Ελληνικά του καιρού σας (...) Εντραπείτε! Όποιος μικροφρονεί διά την πατρίδα του, διά τα έθιμα των γονέων του, διά τη γλώσσα της μητρός του είναι προδότης του έθνους του!». *τους ξενόφερτους «λογιώτατους» (δηλαδή τους μορφωμένους ετερόχθονες): Τερτσέτης	Οι ετερόχθονες ήταν μορφωμένοι και μιλούσαν τη λόγια γλώσσα. Θεωρούσαν δε την απλή γλώσσα του λαού ακατάλληλη για την πολιτική και τη διπλωματία.
Οι αποδίδοντες εις ημάς πνεύμα ξενηλασίας σφάλλουν, διότι εν τω μέσω ημών έχομεν τους κ.κ. Μεταξάν, Μαυροκορδάτον, Κωλέτην κτλ., τους οποίους άμα ήλθον εναγκαλήσθημεν ως αδελφούς μας και τους εδώσαμεν τα πρωτεία. Από του 1828 μέχρι του νυν οι ετερόχθονες κατέχουν τα θέσεις, ρίψατε έν βλέμμα εις τα υπουργεία, το Ελεγκτικόν Συνέδριον, τας Εισαγγελίας, τ' ανώτερα δικαστήρια, τέλος ποίοι έκτοτε μέχρι τούδε υπήρξαν υπουργοί; Χθες και σήμερον ηκούσατε ότι ο μεν Τσαμαδός ένεκα της τοιαύτης καταστάσεως αυτοχειριάσθη, ο δε Μαυρομμάτης και Φωτήλας εκ Καλαβρύτων απέθανον στερούμενοι και του επιουσίου άρτου, και εις το τέρμα του βίου τους τοις εδόθη το δίπλωμα ως διαβατήριο δια την άλλην ζωήν. Αφού λοιπόν οι ετερόχθονες περιεθάλλησαν επί τοσούτον χρόνον, δεν δικαιούνται και οι αυτόχθονες ήδη ν' απολαύσουν τουλάχιστον τα αυτά; Ας επιχειρήσωσι ιδιωτικά έργα, ας καλλεργήσωσι γαίας, ας μετέλθωσι εμπόριον και βιομηχανίας, εις τα Υπουργείαν όμως δεν τους δεχόμεθα. Τους τα εδώσαμεν τόσον καιρόν, φθάνει πλέον, ας τραβηχθούν δι' ολίγα χρόνια να κανονίσωμεν ημείς μόνοι την υπηρεσίαν μας. Πρόκειται να ρίψωμεν βάλαμον στις πληγάς μας και όχι τρεμεντίνα*.	«Δέν έσήκωσαν τά όπλα κατά τοῦ κοινοῦ τυράννου οἱ πολεμισταί τοῦ Ἄθω, τοῦ Ὀλύμπου καί Λιβάνου καί ἡ Κρήτη καί ἡ Σάμος καί ἡ Χίος καί ἡ Κάσος; Εἰς τήν Νάουσαν ὁ γέρων ἀετός ὁ Καρατάσος, ὅταν ἔβλεπε τήν ὄλην φωλεάν του ἀρπαγμένην καί τήν γραῖαν σύντροφόν του εἰς τόν τοῖχον σταυρωμένην ἐπρονόει ὅτι δύο ξενηλᾷται ρητορίσκοι σήμερον τόν ἐθνισμόν του νόθον ἤθελον εὐρίσκει; «Ὡς Σαμψών σύ, Καραΐσκε, χρόνους δύο εἰς τήν πλάτην ἀνεσῆκωσες τό βάρος τοῦ ἀγῶνος σου εἰς μάτην, κί' ἐσταμάτησες σύ, Μᾶρκε, μέ τάς δύο σου παλάμας τήν Ἀνατολήν καί Δύσιν εἰς τά δύο σύνορά μας· τό φῶς εἶδες τῶν Ἀγράφων; Σέ διώκουν αἱ Ἀθηναί· ἐγεννήθης εἰς τό Σούλι; ὁ υἱός σου ξένος εἶναι· καί τάς μάχας σας εὐρίσκουν καί τάς νίκας σας ὀλίγας ὁ Πλαποῦτας, ὁ Περοῦκας καί ὁ πατριώτης Ρήγας*».

* Η ρητίνη των κωνοφόρων δέντρων, το ρετσίνι <i>Ρήγας Παλαμήδης</i>	* Δεν εννοεί τον Ρήγα Βελεστινλή, αλλά τον Ρήγα Παλαμήδη που ήταν αυτοχθονιστής. <i>Αλέξανδρος Σούτσος</i>
«Στο Εικοσιένα, όταν ερχόνταν κάποιος από τα ξένα, τον νομίζαμε θεό. Έπειτα φεύγανε και μας παράταγαν. Και τώρα έρχονται και γυρεύουν δικαιώματα. Ε, αυτό ούτε ο θεός το θέλει ούτε ο διάβολος.» <i>Θ. Γρίβας</i>	
«Σέβουμαι τους αγωνιστές και όσους πάθανε. Κανένας δεν αντιβγαίνει σ' αυτούς. Αυτό που μου κακοφαίνεται είναι που όμοια προσκαλάμε και κείνους που νήστεψαν και κείνους που δε νήστεψαν. Λέω λοιπόν τα υπουργήματα να μείνουν κάμποσο καιρό και για μας, όπου φορέσαμε το σαμάρι. [...] Από τον πατριωτισμό μας εσαπίσαμεν το σπίτι μας· μας φθάνει πλέον ο πατριωτισμός. Ας αγκαλιάσωμεν τον βασιλέα μας να φκιάσωμεν το σπίτι μας. Αυτοί [οι ετερόχθονες] εκάθησαν τόσα χρόνια και έτρωγαν ψωμί και έφεραν την πατρίδα μας άνω-κάτω. Ας καθίσωμεν τώρα και ημείς να φάγωμεν ψωμί». <i>Μακρυγιάννης</i>	
Η Ελλάδα αφού ελευθερώθηκε από τα δεσμά του οθωμανικού ντιβανίου έπεσε στα χέρια τριών άλλων ντιβανίων. Καθένα από αυτά έχει το κόμμα του. Άλλοτε βρίσκεται στην αρχή το αγγλικό κόμμα, άλλοτε το ρούσικο και άλλοτε το γαλλικό. Όσο για το εθνικό κόμμα εκείνο των αληθινών πατριωτών, πάντα καταπνίγεται από τα τρία πρώτα που είναι συγκροτημένα σχεδόν αποκλειστικά από ετερόχθονες, δηλαδή ανθρώπους που είναι γεννημένοι σε μέρη που μείνανε κάτω από τον τούρκικο ζυγό είτε στα Ιόνια νησιά. Αυτοί οι ξενοφερμένοι Έλληνες στηρίζουν όλο το πολιτικό τους μέλλον στην ταπείνωση και την καταδυνάστευση των αυτοχθόνων, δηλαδή των ντόπιων Ελλήνων. Όχι μονάχα τους περιφρονούν, παρά και τους καταδιώκουν κάθε φορά που τους παρουσιάζεται η ευκαιρία να το κάνουν ατιμώρητα. Κι όμως έπρεπε να τους μεταχειρίζονται σαν ευεργέτες τους και σαν αδέρφια τους, γιατί αυτοί είναι εκείνοι που έζησαν όλες τις δοκιμασίες του πολέμου κι αγωνίστηκαν για την ελευθερία της Ελλάδας. Οι ετερόχθονες φέρνονται στους αυτόχθονες σχεδόν όπως φέρνονταν άλλοτε οι Τούρκοι στους Έλληνες. Αν και οι ετερόχθονες βρίσκονται ανάμεσά τους χωρισμένοι, ανάλογα με τα ξενικά συμφέροντα που αντιπροσωπεύουν, παρουσιάζουν πάντα κοινό μέτωπο ενάντια στους ντόπιους. Υπάρχουν βέβαια στις τάξεις τους μερικοί τίμιοι άνθρωποι που λογαριάζουν τους αυτόχθονες για αδέρφια τους, στέκονται όμως μια μικρή μειονότητα με αδύναμα μέσα. Και δεν είναι μονάχα οι τρεις μεγάλες Δυνάμεις που καυγαδίζουν για την επιρροή τους στην Ελλάδα. Αυτό το δυστυχημένο έθνος έχει το δικαίωμα το ίδιο να παραπονεθεί και για τον καταπιεστικό τρόπο που του φέρνονται οι φιλέλληνες.	«Ο ελληνικός πατριωτισμός εκδηλώνεται με τους εντελώς αντίθετους τρόπους, έξω και μέσα στη χώρα. Οι Έλληνες του εξωτερικού λατρεύουν την κοινή πατρίδα. Τα δίνουν όλα γι' αυτήν, δεν σκέφτονται παρά τα μέσα για να την κάνουν πιο πλούσια και πιο μεγάλη. Οι Έλληνες του τόπου δεν κάνουν τίποτ' άλλο από του να κλείνουν τη χώρα στους Έλληνες του εξωτερικού. Οι πρώτοι έχουν έναν πλούσιο πατριωτισμό, οι δεύτεροι έναν συντηρητικό πατριωτισμό. Ο πλούσιος πατριωτισμός είναι που δημιούργησε όλα τα μεγάλα ιδρύματα στην Ελλάδα. Ο συντηρητικός πατριωτισμός έκανε το νόμο της 3ης Φεβρουαρίου 1844 για τους αυτόχθονες και τους ετερόχθονες. Αυτός ο νόμος, ο πιο άδικος και ο πιο ανόητος που ψηφίστηκε ποτέ σ' έναν λαό πολιτισμένο, δίνει το αποκλειστικό μονοπώλιο των δημοσίων θέσεων στους κατοίκους του Μοριά και της Αττικής. Κλείνει την Ελλάδα σε όλους τους Έλληνες που δεν έχουν γεννηθεί στο μικρό βασίλειο του Όθωνα. Αποκλείει από την κυβέρνηση το πιο έξυπνο, το πιο πλούσιο και το πιο αφοσιωμένο τμήμα του έθνους». <i>Εντμόντ Αμπού (περιηγητής)</i>

Όλες τους οι προσπάθειες, δεκαπέντε τώρα χρόνια, έχουν σκοπό πώς να κρατήσουν στην εξουσία τους προστατευόμενούς τους, τους ετερόχθονες δηλαδή, καθώς συνδέονταν μαζί τους με επιπόλαιες γνωριμίες στο εξωτερικό. Πολλοί απ' αυτούς, μόλις πάτησαν το ποδάρι τους στην Ελλάδα, γίνηκαν υπουργοί. Και ποιων, αν αγαπάτε, υπουργείων; Της Δικαιοσύνης, των Οικονομικών, των Εσωτερικών, πόστα ταιριαστά... γι' ανθρώπους που δεν είχαν την παραμικρή ιδέα για τον τόπο που τους ανάθεσαν να κυβερνήσουν τις υποθέσεις του! Κι όμως τούτοι οι φιλέλληνες νόμιζαν, ενεργώντας με τέτοιο τρόπο, πως βοήθαγαν στην ευτυχία της Ελλάδας!» <i>Faudot, "La verite sur les affaires de la Grece", Παρίσι το 1844.</i>	
Η πριμοδότηση των ετεροχθόνων συνδέεται άμεσα και με την πολιτική αποκλεισμού από θέσεις και αξιώματα που εφάρμοσε η αντιβασιλεία και ο Όθωνας ενάντια στις παραδοσιακές ηγετικές ομάδες των απελευθερωμένων περιοχών, με στόχο την πολιτική τους αποδυνάμωση. Οι ετερόχθονες από την άλλη, ως μη έχοντες τοπικά πολιτικοκοινωνικά στηρίγματα, για να παραμείνουν στις θέσεις τους, θα έπρεπε να επιβεβαιώνουν την εύνοια του παλατιού. Έτσι όμως διαμορφώθηκαν οι κατάλληλες συνθήκες, ώστε η δυσαρέσκεια που εμφανίζεται στις παραδοσιακές πολιτικοκοινωνικές ελίτ και χαρακτηρίζει το αντιπολιτευτικό κλίμα αυτής της περιόδου να βρίσκει συχνά διέξοδο, στρεφόμενη εναντίον των ετεροχθόνων, τους οποίους μια ακραία αυτοχθονική λογική ταυτίζει με το ξενικόν καθεστώς, τη Βαυαροκρατία, την Καμαρίλα. ime.gr	